

Diumente de Rams (C)

Text de l'Evangelí (Lc 22,14-23,56): Quan va arribar l'hora, Jesús es posà a taula amb els apòstols i els digué: «Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua trobi el seu compliment en el Regne de Déu» (...). Després prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i els el donà tot dient: «Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial». I, havent sopat, féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres (...)».

Llavors sortí i se'n va anar, com de costum, a la muntanya de les Oliveres. El seguiren també els deixebles. Arribat al lloc, els digué: «Pregueu demanant de no caure en la temptació» (...). Ple d'angoixa, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que caiguessin fins a terra. Quan s'aixecà de la pregària, anà cap als deixebles i els va trobar adormits de la tristor. Els digué: «Per què dormiu? Aixequeu-vos i pregueu, per no caure en la temptació».

Encara Jesús parlava quan es va presentar un grup de gent: l'anomenat Judes, un dels Dotze, anava al davant d'ells i s'acostà a Jesús per besar-lo. Jesús li digué: «Judes, ¿amb un bes traeixes el Fill de l'home?» (...). El van agafar, doncs, i se'l van endur a la casa del gran sacerdot. Pere seguia de lluny (...). Mentrestant, els homes que custodiaven Jesús l'escarnien i li pegaven. Van tapar-li la cara i li preguntaven: «Fes de profeta! Endevina qui t'ha pegat!». I deien moltes més injúries contra Ell.

grans sacerdots i mestres de la Llei. Llavors van fer comparèixer Jesús a la sessió del consell i li digueren: «Si ets el Messies, digue'ns-ho». Ell els respongué: «Si us dic que sí, no em creureu, i si us faig preguntes, no em respondreu. Però des d'ara el Fill de l'home estarà assegut a la dreta del Déu totpoderós». Llavors tots van dir: «Per tant, tu ets el Fill de Déu!». Jesús els contestà: «Vosaltres mateixos dieu que ho sóc». Ells van dir: «Per què necessitem el testimoni d'algú, si nosaltres mateixos acabem de sentir-lo dels seus propis llavis?».

Aleshores es va aixecar tota l'assemblea i el dugueren a Pilat (...). Pilat va convocar els grans sacerdots, els altres dirigents i el poble, i els digué: «M'heu presentat aquest home com un que desencamina el poble. Jo he procedit a interrogar-lo davant vostre i no he trobat res en les vostres acusacions per a poder-lo inculpar (...); el faré assotar per escarmentar-lo i el deixaré lliure». Però ells insistien, demanant amb grans crits que el crucifiquessin. I la seva cridòria acabà per imposar-se. Pilat decidí de satisfer la seva petició: va deixar lliure l'home que era a la presó per disturbis i per assassinat, l'home que ells demanaven, i els va entregar Jesús, tal com ells volien (...).

En portaven també dos més, que eren criminals, per executar-los amb Ell. Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan». Després es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. El poble era allà mirant-ho, però les autoritats se'n reien dient: «Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!». També els soldats l'escarnien: se li acostaven a oferir-li vinagre i deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't a tu

mateix!». Sobre d'Ell hi havia un rètol que deia: «Aquest és el rei dels jueus» (...).

Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient: «¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne». Jesús li digué: «T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís».

Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda: el sol s'havia amagat. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. Jesús va cridar amb tota la força: «Pare, confio el meu alè a les teves mans». I havent dit això, va expirar (...).

Seguir el Crist

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, en iniciar la litúrgia de Rams, l'Església ens diu: "Seguim el Senyor". El seguiment del Crist requereix, com a primer pas, desvetllar la nostàlgia per l'autèntic "ser homes" i, així, despertar per a Déu. Requereix també entrar en la cordada dels qui pugem, en la comunió de l'Església. En el "nosaltres" de l'Església entrem en comunió amb el "tu" de Jesucrist i, així, assolim el camí cap a Déu. A més, hom requereix escoltar la Paraula de Jesucrist i viure-la.

La creu forma part de la pujada vers l'altura de Jesucrist, de la pujada fins a l'altura de Déu. De la mateixa manera que en les vicissituds d'aquest món no es poden assolir grans resultats sense renúncia, el camí envers la vida mateixa, cap a la realització de la pròpia humanitat, està vinculat a la comunió amb Aquell que pujà

a les altures de Déu mitjançant la creu.

—La creu és expressió del que l'amor significa: solament es troba aquell que es perd a si mateix.